

Království poníků

ZVLÁŠTNÍ TAJEMSTVÍ

Chloe Ryderová

bambóok

bamb**oo**k

*Pro Sidonii, skutečnou milovnici poníků.
Se zvláštním poděkováním Julii Sykesové*

Chloe Ryderová
Království poníků
Zvláštní tajemství
Ilustrace Jennifer Milesová

Přeloženo z anglického originálu *Princess Ponies: The Special Secret*
Tento překlad je vydáván nakladatelstvím Grada Publishing, a. s.,
po dohodě s Bloomsbury Publishing Plc. Všechna práva vyhrazena.
Text copyright © Chloe Ryder, 2013. This translation of Princess
Ponies 3: The Special Secret is published by Grada Publishing,
a.s. by arrangement with Bloomsbury Publishing Plc.
Illustrations copyright © 2013 by Jennifer Miles
Translation © Leona Maříková, 2025

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou BAMBOOK
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 9965. publikaci

Překlad Leona Maříková
Odpovědný redaktor Lukáš Záleský
Grafická úprava a sazba TypoText
Vytiskla Tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín
První vydání, Praha 2025

© Grada Publishing, a. s., 2025

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické
knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické
či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.
Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.
Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4
směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI
jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.*

ISBN 978-80-271-7859-9 (pdf)

ISBN 978-80-271-3295-9 (print)

Království poníků U

ZVLÁŠTNÍ TAJEMSTVÍ

Chloe Ryderová

Královská

královna
Zora

princezna
Klára

princezna
Blanka

princezna
Zlata

princezna
Romana

rodina

král
Ignác

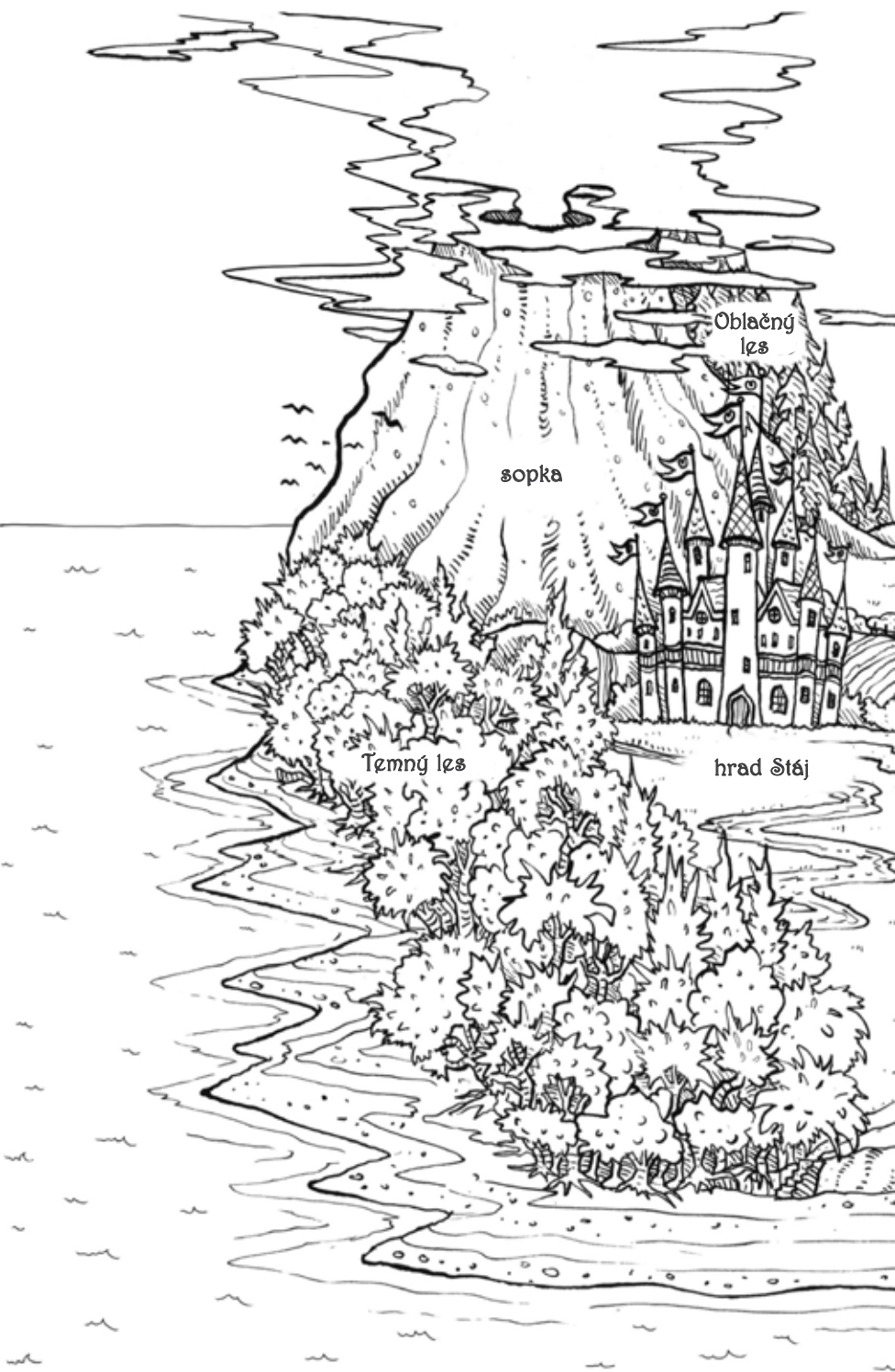
princ
Tryskáč

princ
Blžsk

princ
Viehr

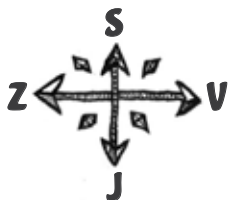
Oblačný
lzs

sopka

Temný lzs

hrad Štáj

Rytířov

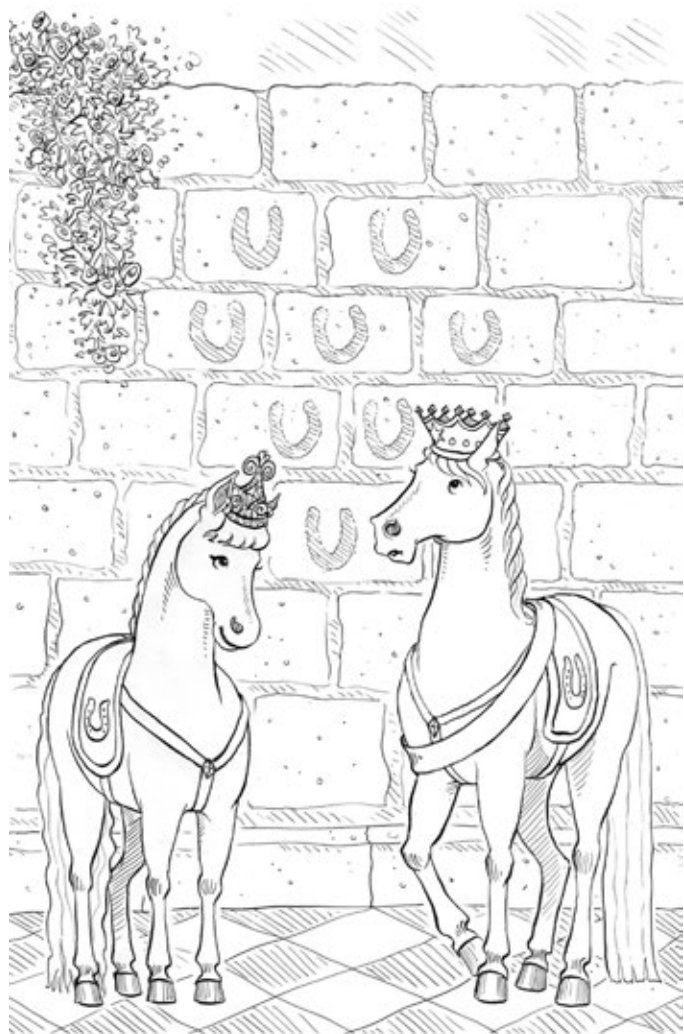

Bylo brzy ráno, těsně před svítáním. Na starobylém dvoře postávali dva poníci a smutně pozorovali prázdnou kamennou stěnu.

„Kam až moje paměť sahá, tahle zeď ještě nikdy nebyla prázdná. Nemůžu uvěřit, že odtud zmizely všechny podkovy – a ještě k tomu zrovna před letním slunovratem,“ řekl hřebec.

Bylo to krásné zvíře – měděně zbarvený poník se silnýma nohama a zářivýma očima, ozdobený červenou královskou šerpou.

Vedle něj stála klisna barvy palomino se zlatou srstí a čistě bílým ocasem, který splýval k zemi jako vodopád.

„Máme na jejich nalezení velmi málo času,“ připomněla.

Poníci s narůstajícím smutkem sledovali, jak tma pomalu mizí a vychází slunce. Když na nádvoří dopadly první sluneční paprsky a osvítily kamennou zídku, objevily se stopy po zlatých podkovách v místech, kde dřív visely.

„Letní slunovrat je nejdelším dnem roku,“ řekl tiše hřebec. „Během něj

musí naše starobylé podkovy znovu získat svou kouzelnou moc. Jestli se podkovy do osmi dnů nenajdou, osmého dne za soumraku jejich kouzelná moc zmizí a náš nádherný ostrov zanikne.“ Těžce si povzdechl a přitiskl se hlavou ke královně.

„Teď nás může zachránit jedině zázrak,“ prohlásil.

Královna smutně sklonila hlavu. Diamanty na její koruně se třpytily v prvních ranních paprscích.

„Musíme věřit,“ pronesla laskavě. „Ale cítím, že se ten zázrak blíží.“

Kapitola 1

„Podívej, jak je dnes ráno obloha krásně modrá,“ pronesla Filipka Donaldová. Kochala se krásným výhledem na ostrov z okna hradu Stáj.

„Tady v Rytířově je neustále krásné počasí,“ řekla princezna Romana, zatímco si pečlivě vplétala červené stuhy do své dlouhé hřívy.

A to už brzy nemusí být pravda, pokud si nepospíšíme, pomyslela si Filipka.

Nebyla to chyba princezny Romany, že jako sedmé v pořadí na trůn se od ní očekávalo, že bude vždy vypadat jako ze škatulky. A rozhodně nebylo její chybou, že ostrov Rytířov byl v nebezpečí.

Filipka vzala kartáč a začala pročesávat Romanin ocas. Byl tak dlouhý, že visel až na zem, a Pipa si musela kleknout, aby ho pročesala po celé délce. Pořád nemohla uvěřit tomu, že se o dovolené s rodiči ocitla na kouzelném ostrově, kde poníci uměli mluvit. Filipka zjistila, že se Rytířov ocitl ve velkém nebezpečí. Z kamenné zdi hradního nádvoří bylo totiž ukradeno osm zlatých podkov, které chránily život na ostrově. Pokud

nebudou na svém místě do letního slunovratu, aby mohly znovu načerpat kouzelnou moc ze slunce, Rytířov by navždy mohl zmizet ze světa.

S Romaninou pomocí se Filipce už podařilo najít dvě podkovy, ale do slunovratu scházely jen čtyři dny a šest podkov stále nebylo nikde k nalezení.

Filipka odložila kartáč na poličku a poodstoupila, aby se pokochala svým dílem. Pak si oblékla krásné šaty, které se jako kouzlem přes noc objevily dokonale složené na její židli.

„Co kdybychom dneska prohledaly vrchy Podkovov?“ zeptala se.

„Ale dnes je den sklizně,“ řekla Romana a obdivovala svůj odraz ve vysokém zrcadle.

„Všichni, kdo chodí do jezdecké přípravy, by měli dneska přijít na pastviny a odnést sklizené seno domů. A to včetně mě.“

„Ach!“ Filipka zesmutněla.

Přestože Rytířovu hrozilo nebezpečí, Romaniny rodiče, královna Zora a král Ignác, trvali na tom, že královská rodina musí dodržovat tradice, aby se v království nezačaly šířit obavy.

„Den sklizně je zábava,“ ujistila ji Romana. „A není to jen práce. Nejlepší je piknikový oběd – to je vlastně hostina, kde se podává to, co máš nejraději, jako například mrkev máčená ve lněném oleji.“

„Pastviny jsme ale ještě neprohledaly,“ namítla Filipka.

„Tak to uděláme dneska, až budeme pomáhat při sklizni,“ rozhodla Romana odhodlaně.

Filipka si nebyla jistá, kolik času jim zbude na hledání podkov, když budou muset pracovat, ale bylo to lepší než nic.

„Tak tedy pojďme,“ řekla nedočkavě.

Po rychlé snídani v rozlehlé hradní jídelně vyrazila Filipka, princezna Romana a její čtyři královští sourozenci, kteří stále navštěvovali jezdeckou přípravku, společně s jejich chůvou madam Překážkovou dolů na pastviny.

☆ Království poníků ☆

„Nech toho,“ zašeptala Filipka, a snažila se nevyprsknout smíchy, když Romana předváděla kolíbvavou chůzi jejich chůvy.

„Nemluvit!“ pokárala je madam Překážková a rozzlobeně se na ně podívala.

„Promiňte,“ řekla Filipka. Její pozornost teď zaujaly řady poníků

přicházejících na pastviny ze všech směrů.

Mezi nimi byla spousta hříbat, která poklusávala vedle svých rodičů s hřívami a ohony ozdobenými vpletenými fialovými stuhami.

„Jsou ze školky v jezdecké přípravce,“ vysvětlovala Romana. „Nejmenší hříbátka nosí fialové stuhy, ta starší červené jako já a nejstarší hříbata mají stuhy modré. Měli bychom ti do vlasů také vplest stuhy. Až se dostaneme na pastviny, zeptám se někoho, jestli pro tebe nemá stuhu navíc.“

„Děkuji,“ odpověděla Filipka nepřítomně, protože už přemýšlela o ztracených podkovách. Doufala, že se jim dneska alespoň jednu podaří najít.

Na pastvinách bude hledání obtížné. Tráva vyrostla tolik, až byla místy vyšší než Filipka. Bylo to, jako kdyby kráčeli světle zeleným lesem. Brzy však vyšli z travnatého porostu na mýtinu. K Filipčinu překvapení se před nimi objevila malá farma s rozlehlým dvorem.

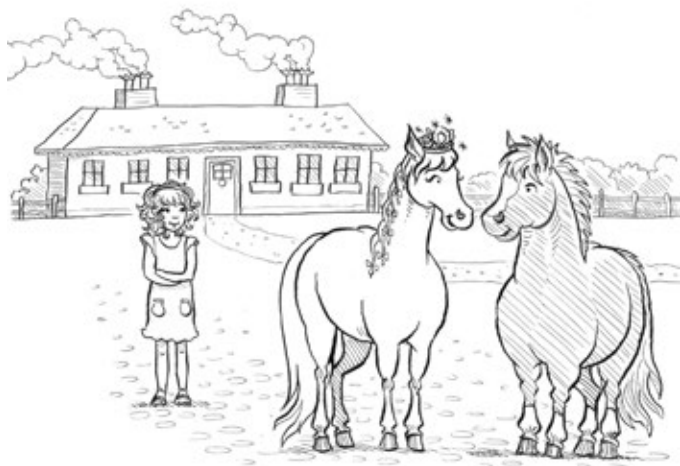
„Flekáči!“ zařehkala Romana.

Tryskem vyrazila od skupiny k podsaditému hnědému poníkovi s bílou lysinkou na čele, bílými podkolenkami a černou hřívou a ocasem.

„Princezno Romano!“

Romana a Flekáč se dotkli čelem.

„Jsem tak rád, že jste nám přišli pomoci se sklizní. Hodně jsem o tobě slyšel,“ dodal a nesměle kývl směrem

k Filipce. „Prý jsi tady, abys nám pomohla zachránit Rytířov.“

Filipka se začervenala jako malina.

Každý do ní vkládal takové naděje. Nechtěla nechat Rytířov na holičkách.

Romanina starší sestra, princezna Klára, stála uprostřed dvora a řadila poníky do skupin. Protože byla první

následníci trůnu v Rytířově, očekávalo se od ní, že v den sklizně bude dohlížet na mladší poníky.

„Buďte tiše,“ zařehkala Klára, když se podívala na svůj seznam. „Romano a Filipko, vy jste s... Jéééé.“

Klára vyděšeně zařehkala, odhodila seznam a v plné rychlosti vyrazila ze dvora pryč.

Romana se začala nahlas řehtat, a když se Klára vrátila s nosem zvednutým nahoru, jako by se nic nestalo, začala předstírat kašel.

„To byl ovád,“ vysvětlovala Romana nic nechápající Filipce. „Klára se jich příšerně bojí.“

Klára nervózně mávala seznamem pro případ, že by se ovád vrátil.

Pak pokračovala: „Romana a Filipka jsou s Flekáčem.“

Flekáč se rozzářil. „Pojďte – ukážu vám kudy,“ řekl nadšeně.

Flekáč je vedl ven ze dvora na rozblácenou louku zarostlou vysokou trávou se stonky tlustými jako bambus.

Skupinka poníků s červenými stuhami tu už pilně pracovala.

Poníci měli nohy a tváře od bahna a srst se jim leskla potem. Jak se k nim Filipka a Romana po boku Flekáče klusem přibližovaly, vysvětloval jim, jak namáhavé je sklízet trávu.

„Letos je silnější než jindy,“ podotkl. „Táta to vůbec nechápe. Říká, že dělal všechno stejně jako vloni.“

Členové Flekáčovy rodiny byli farmářští poníci a on s nimi rád na loukách pracoval. Podal Filipce náčiní a ukázal jí, jak se tráva seká.

Filipka se rychle učila a brzy pochopila, že ji práce bude bavit. Tráva měla sice silné stonky, ale při sekání vydávala uklidňující, ševelivý zvuk.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Království poníků - Zvláštní tajemství.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.